

متن پرسش

بسمه تعالی. با عرض سلام. استاد همسر بنده بسیار از افراد فامیل و جامعه بد گویی می کند و اکثرا بد گویی هایش با توهین به آن ها و نسبت دادن صفت بد به آن ها همراه است. و از بنده انتظار دارد که با او همراهی کنم و در طی جملاتی صحت حرف هایش را تایید کنم. می گوید من نمی توانم با دیدن رفتار های مردم خودم را به ندیدن و نفهمیدن بزنم چون بسیار می فهمم. نسبت به اینکه بارها به او گفته ام غیبت است و اگر موردی که می گویی راست است خدا او را هدایت کند حساس شده و به شدت ناراحت می شود و می گوید من اگر با همسرم درد دل نکنم با کی درد دل بکنم و داری من را نسبت به خودت سرد می کنی و این ها که می گویم اصلا غیبت نیست. سوال بنده این است که به عنوان یک زن وظیفه ام چیست؟ بعضی به من می گویند زن باید در مقابل مرد تقیه کند و فقهی برخورد نکند. آیا درست است که به خاطر حفظ زندگی مرتکب گناه کبیره شوم و حرف هایش را تایید کنم و رد غیبت نکنم؟ با تشکر.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: غیبت همیشه و برای هرکس حرام است و برکت را از زندگی می برد و در امر حرام هیچ کس نمی تواند از کسی تبعیت کند. به همسران بفرمایید من تا آن جا که فعل حرامی در میان نباشد با شما همراهی می کنم. موفق باشید